

Nr 42.

Av herr **Olofsson** i Digernäs, *med förslag att portot för alla av postverket inom riket befördrade slutna brev och kortbrev, vilkas vikt ej överstiger 20 gram, må bestämmas till 10 öre.*

Enligt posttaxan är avgift för så kallade lokalbrev endast 5 öre för enahanda vikt å brev, som eljest beläggas med 10 öres porto. Av detta billigare porto betjänas huvudsakligen städernas och de tätare befolkade platsernas innevånare, då man däremot på den glest befolkade landsbygden, tillfölje av de långa avstånden mellan poststationerna och i saknad av brevbärare, har mindre tillfällen att få åtnjuta det billigare portot, beroende huvudsakligen på att man på landsbygden mången gång har större kostnad och besvär att anlita närmaste poststation för den lokala postbefordran än att själv direkt komma i förbindelse med adressaten. Helt annorlunda ställer det sig för städerna. Till exempel här i Stockholm där man mot endast 5 öres porto får ett slutet brev eller kortbrev befördrat av posten från den ena stadsdelen till den andra, man har brevlådor över allt, man lägger in brevet i närmaste låda och en brevbärare överflyttar brevet till närmaste postkontor, där en annan brevbärare fortskaffar brevet till adressatens bostad — om bostaden ligger 5 à 6 trappor upp i huset, så gör det ingenting, postverket håller kostnaden. — Varför skall en i stad boende person åtnjuta en sådan bekvämlighet på statens bekostnad, då en på landet boende har så ringa fördel av detta lokalbrevporto? Dessutom äro gränserna, inom vilka detta billigare porto gäller, något besvärliga, då till exempel en del av innevånarna på Djurgården här i Stockholm har förmånen att få anlita detta 5 öres porto medan andra boende på samma Djurgård måste betala 10 öre för sina brev. Med stöd av det anförda vågar jag vördsamt hemställa,

att riksdagen ville besluta sådan ändring i posttaxan att alla slutna brev eller kortbrev, som behandlas av postverket för inrikes postbefordran, skola beläggas med 10 öres porto för vikt ej över 20 gram, och att detta må bliva gällande från och med den 1 januari 1917 eller något senare, om vederbörande utskott finner praktiska skäl tala därför.

Stockholm den 25 januari 1916.

Johan Olofsson.
